

ΘΡΟΙ ΕΓΓΡΑΦΗΣ

ΣΥΝΔΡΟΜΑΙ

Η ΒΟΣΠΟΡΙΣ

Έν τῇ πρωτευούσῃ γρ. 50
Έν ταῖς ἐπαρχίαις . 60
Έν τῇ ξένῃ φραγ χρ. 15
Έξέμνησι κατ' ἀνάλογον.

Αἱ συνδρομαὶ προλαμβάνονται ἐπὶ ἀποδείξει φερομένη τὴν σφραγίδα τοῦ φύλλου καὶ τὴν ὑπογραφήν τοῦ ἐτέρου τῶν Διευθυντῶν

Πληρωμαὶ καὶ αἰτήσεις ἀπ' εὐθείας πρὸς τὴν Διεύθυνσιν.

Ὁ κρατὸν τὸ πρῶτον φύλλον λογίζεται συνδρομητῆς.

Διευθυνταί: ΚΟΡΝΗΛΙΑ Δ. ΠΡΕΒΕΖΙΩΤΟΥ ΚΑΙ ΕΜΜΑΝΟΥΗΛ Τ. ΤΑΒΑΝΙΩΤΗΣ

Ὁυ πανομίαι τοις ἁρτιοῖς ταῖς Μοναχῶν συγκυριαῖς, ἡδιστα συνδύαι. Ἐδρ. Ἡρ. Ματ. στ 673—5

Ἐπὶ τῇ ἐνάοξῃ τοῦ νέου ἔτους 1905 ἡ «Βοσπορίς» ὅπως μὴ ἐξακολουθῇ ἐκδιδομένη μετὰ τὴν παλαιὰν ἡμερομηνίαν, ἣν ἀπὸ τινος φέρει ἕνεκα λόγων ἀνεξαρτήτων θελήσεως, ἔρχεται ἀπὸ τοῦ παρόντος φύλλου χρονολογούμενη διὰ τῆς τακτικῆς ἡμερομηνίας. Ἐστὼσαν ὁμοῦς βεβαιώτατοι οἱ κ. κ. συνδρομηταὶ ἡμῶν ὅτι μέχρι τέλους τοῦ ἔτους, ἦτοι μέχρι 20 ἁπριλ. 1905, θὰ λάβωσιν, ἀνελλιπῶς τὰ 36 τοῦ ἔτους φύλλα, ἢ ἄλλως τε τοῦτο καὶ ἄλλοτε συνέβη.

Η ΝΥΜΦΗ ΤΩΝ ΧΡΙΣΤΟΥΓΕΝΝΩΝ

Κοιμάται, καὶ χρυσὴ ἀκτίς παρθενικῶν ὄνειρων τῆς φωτίζει τὸ μέτωπον κοιμάται ἡ γαλήνη τοῦ οὐρανοῦ κοσμεῖ μὲ θεῖον μενιδάμα τὰνθρῶ τῆς γαλήνης.
Κοιμάται λευγέμων, ὡς κρίνον ἐν χιόει ἀνά μέσον τῶν λευκῶν συνδύων τῆς, αἰτίνες ὡς κύμα ἀσπλοῦ ἀφροῦ περιβάλλουσι το ζεφύριον τῆς νηρηίδος σώμα. Οἱ σάπφειροι τῶν ὀμμάτων τῆς εἰσὶν κλειστοί. ἄλλ' ἡ ἀχρὸξανθος κόμη τῆς θεσπέσιον στέφανον περὶ τὸ ἀγνόν ἐκείνου μέτωπον, ὑποκρίπτει περικαυμένη ἀφελώς ἐπὶ τῆς νεφελώδους τῶν χιτώνων λευκότητος. Ὀμοίως ἡ σελήνη, ἐνῶ μειδιάσα αἰωρεῖται εἰς τὰ σύννεφα, ἀφίει τὴν χρυσὴν ἐξ ἀκτίνων κόμην τῆς νὰ ἐπιπλήρῃ ἀτημέλη ἐπ' αὐτῶν ἐπιχοοῦσα τὰ πάντα πέριξ. Κοιμάται καὶ ὑερῆν τῆς κλίνης τα. μὲν ἰδέω τῆς μερρῆ χρυσῆα θεοῦ καὶ φιλομειδίης ὡς οἱ ἀγ-

γέλοι, πάλαι ἐπ' αὐτῆς στοργικῶς τῆς χρυσῆα του πτέρυγας, καὶ δίκην γλυκείας μητρὸς τὸν ἠδὺν αὐτῆς ὑπνον φυλάσσει. Εἶναι ὁ μικκύλος, ὁ ἀβρός θεός, ὅστις ἀποτελεῖ τὸ ἄνθος τοῦ οὐρανοῦ καὶ τῆς γῆς, ὁ ξανθὸς ἀγγελισκος, ὅστις τὸ πᾶν πληροῖ δι' ἀκτίνων καὶ μειδιάματος· εἶναι ὁ χρυσόπτερος Ἑρως.
Χαίρει τὰς πτέρυγας καὶ περιλούει τὴν ἀβρᾶν τῆς κοιμημένης κορρῆς μορρῆν δι' ἡδονικῆς δρόσου. Ραίνει τὴν ὄψιν τῆς διὰ μάγου τινος χρυσόκωνως καὶ ἐξακτίνης γοπητευτικῆς λαμπυρίζοντα ὄνειρα ἀστράπτουσιν ἐν τῷ ὑπνῷ αὐτῆς. Καὶ κύπτων τῆς φιλεῖ τὸ μέτωπον καὶ τὰ χεῖλη, ἐνῶ αὐτὴ ὄνειρώττει ὅτι ῥοδα πίπτοντα ἐκ τοῦ οὐρανοῦ τὴν περιλούουσι δαψιλῶς. Διότι ὁ ξανθὸς ἀγγελισκος εἶναι ὁ θεός, ὅστις ἀνάσσει τῆς καρδίας τῆς. Κύπτουχῆς μνηστῆ, μέλλει νὰ συνδέσῃ τὸν βίον μετὰ τοῦ φιλάτου αὐτῆ μετ' ὀλίγας μόλις ἡμέρας, κατὰ τὴ προσεχῆ Χριστούγεννα.
Ἡ λευκὴ νυμφικὴ ἐσθῆς, μεγαλοπρεπῆς ὡς ὁ ἀγνός τῆς χιόνος πέπλος ὁ ἐνδύων τὴ παρθέναν ὄρη, ἀτράεσσα ὡς αἱ πρῶται νεφέλαι τοῦ λυκαυγοῦς πρὶν ἔτι τὰς ῥοδίωσιν ἐπερχόμενα τὰ πύρινα κύματα, ἀνητημένη ἐπὶ τοῦ τοίχου ἀπέναντι τῆς κλίνης τῆς, προσμένει τὴν ἱερὰν καὶ γλυκεῖαν στιγμῆν, καθ' ἣν θὰ περιπτύχῃ τὸ ῥοδαλὸν ἐκείνο σῶμα.
Ὁ μακρὸς λευκὸς πέπλος, ἀερούφης ὡς ἀραιὰ ὀμίχλη καὶ ὁ ἀγνός ἐκ πορτοκαλέας στέφανος ἀναμένουσιν ἐπίσης ἐγγύς, νὰ περιβάλλωσι τὴν ἀγγελόμορρον καλλονήν. Καὶ ἐκείνη κοιμάται, κοιμάται παραδεδομένη εἰς ἡδύτατα ὄνειρα. Ἦδη βλέπει πετῶν πρὸς αὐτὴν ἑρωτύλον ζεύγος λευκῶν περιστερῶν, ὧν ἡ μία τῇ κομιζεῖ ἐπιστολὴν τοῦ ἀπόντος μνηστῆρος...

Ἡ ποθητὴ αὐγὴ ἀνέτειλε Ὁμοξανθος αὐγὴ ἐπιστέρει τὰ σύννεφα διὰ μειδιάματος μελαγχολικοῦ, ἀμαυροῦ, ὑφίνει δακρυδρέκτου.
Εἶναι αὐγὴ Χριστούγεννων, καθ' ἣν χαρμωσύνως ἤχουσιν οἱ κώδωνες τῶν ναῶν. Εἶναι ἡ αὐγὴ, ἣτις μετὰ πύθωσιν ἀπὸ πολλοῦ πρὸς τέλει τῶν γάμων τῆς λευκῆς παρθένου.
Ἄλλ' ἡ χιωνώδης νύμφη κοιμάται ἔτι, ὡς ὁ κικνος ὁ διπλῶν τὰς πτέρυγας εἰς τὸ λείον τῆς λίμνης τοῦ κύμα, κοιμάται τὸσφ βαθέως, ὥστε οὐδὲως ἀκούει τὸν ποδ.βολητὸν τῶν αἰκείων, οφτίνες περριέρονται ἔξω τῆς θύρας αὐτῆς ἐν σπουδῇ πλήρῃ μερίμνης διὰ τὴν ἐπιχειμένην ἐπίσημον στιγμῆν. . . Ὀνειρα, φαίνεται, πάλιν ἡδέα, φωτεινὰ καὶ οὐράνια ὄνειρα, πληροῦσι καὶ παρατείνουσιν εἰς ἔσπασιν ἡδονῆς τὸν ὑπνον τῆς χρυσόσταλλώδους νύμφης.

Νυμφικῆς ὡς νυμφικῆς τοῦ βορρᾶ λικνίζομένη εἰς τὰ γαληνικὰ τῆς λίμνης νάματα, ἀποκλίνει ὀλίγῳ πλαγίως τὴν ὠμοξανθον κεφαλήν, ἐνῶ ἡ κόμη τῆς χρυσῆς ὡς τὸ λυκαυγῆς, διαχύνεται πέριξ.
Ἡ μεγαλοπρεπῆς λευκὴ ἐσθῆς καὶ ὁ πέπλος ὁ ἀραιός, δίκην λευκῆς ὀμίχλης, δὲν κρέμαται πλέον ἐπὶ τοῦ τοίχου ἀπέναντι τῆς κλίνης τῆς, ἀλλὰ . . περιβάλλει ἤδη τῆς κοιμημένης νύμφης τὸ εὐπλάστον σῶμα. Ἄλλ' ἐκείνη κοιμάται, κοιμάται!

Πρὸς τί κοιμάται; περιέργον. Πῶς, ὅσον δῆποτε καὶ ἂν τὰ ὄνειρά τῆς εἶναι τερπνά, παρατείνει τὸσον ὀκνηρὰ τὸν ὑπνον αὐτῆς ἡ θεοσεβία νύμφη;

Ἰδοῦ, ἡ ὀρισθεῖσα διὰ τοὺς γάμους αὐτῆς ἡμέρα ἀνέτειλεν· πῶς δὲν τὴν ἠλέκτρισε δι' ἀνεκρηχτοῦ συγκινήσεως, ἡ ὠρῆ καὶ ἐπίσημος αὐτῆ αὐγὴ διὰ τῆς πρώτης αὐτῆς ἀκτίνος; . . .

Κοιμάται ἡμερος ὑπὸ τὰ ἄπειρα ἄνθη, ὑπὸ τὰ κύματα ῥοδα, ἀτίνα ἀφθόνως τὴν περιλούουσιν ἐν τῇ κλίνῃ τῆς πεσόντα, νομιζέις, ἐκ τοῦ οὐρανοῦ τὸσον εἶναι ἀνθρῶ καὶ ἄριστολοστα. Τὸ ὄνειρόν τῆς ἐκείνο ἐπραγματώθη . . .

Κοιμάται καὶ πάλιν ἤδη μὲν μισρῆ, μορρῆ ξανθὴ καὶ χρυσόπτερος ὡς ὁ Ἑρως, προσκλίνει στοργικῶς ἐπὶ τῆς κλίνης τῆς καὶ ταίπει τὸν ὑπνον τῆς; μυτικῶς κελουσα τῆς χρυσῆς πτέρυγας τῆς; . . . Εἶναι ὁ ξανθὸς ἀγγελοῦ τοῦ αἰθέρος,

ὁ ἀναρπάσσει τὴν ψυχὴν τῆς κορρῆς εἰς τὴν ῥανούς ἀκριβῶς τὴν νύκτα ἐκείνην, ἥς ἡ αὐγὴ μέλλει νὰ φωτίσῃ τὴν τελετὴν τῶν γάμων τῆς μετὰ τοῦ φιλάτου μνηστῆρος, ὅστις ἤδη ὄλοφος εἰς γωνίαν τινὰ τοῦ δώματος τῆς ἀδρανῆς συντετριμμένος ὑπὸ τῆς θλίψεως. Ὁ τραγικῶς ῥωνεῖα τῶν ἀνθρωπίνων! . . .

Μίαν αὐγὴν, ὅτε ἡ κόρη ἀνέτεινε τὸ ὄμμα τὰς χεῖρας πρὸς οὐρανὸν προσευχομένη ὑπερχειας ἐπανόδου τοῦ προσφιλοῦς μνηστῆρος τὴν εἶδεν ὁ χρυσοκόμης ἀγγελος καὶ τὴν ἠρᾶ ἀπέφει.

Καὶ ἐλθὼν ἀκριβῶς κατὰ τὴν νύκτα ταῦ τὴν ἀνήρπασε ζηλοτύπως τὴν αἰθερίαν θνητὴν εἰς τὰ νεφελώδη τοῦ δώματος, ὅπως μὴ χεῖρ τοῦ ἀξιώθῃ νὰ ἐγγίσῃ τὴν διάφωτον κόμην τῆς ὅπως μὴ βεβηλώσῃ τὸν κρύσταλλον τοῦ μετὰ τοῦ τῆς ἀνθρώπινα χεῖλη.

Ἡ μνηστῆ τοῦ ἀγγέλου κοιμάται.
Καὶ τὴν ἀντιζεῖ μειδιών μετ' οὐρανόφης παρθενίας, μετ' ἀπάτου ἐκστάσεως, καὶ κύπτων φιλεῖ τὸ μέτωπον καὶ τὰ χεῖλη ὁ γαλανὸς ῥωτιδῆς τῶν ὤψεων, ὁ θριαμβεύσας ἀντίζε τοῦ ἐπιγείου μνηστῆρος.

ΚΟΡΝΗΛΙΑ ΠΡΕΒΕΖΙΩΤΗΣ

ΛΕΩΝΙΔΑΣ ΠΡΕΒΕΖΙΩΤΗΣ

Τῇ 8ῃ λήγοντος ἐξαμέτρει τὸ ζῆν, ὡς καιρῶς ἀνεγράψεν ὁ ἡμερησίος τύπος, ὑπερβητικοντούτης ὁ Λεωνίδας Πρεβεζιώτης πατὴρ τῆς διευθυντρίας ἡμῶν δεσποινίδος Κωνσταντίας Α. Πρεβεζιώτου καὶ τῆς λογιᾶς ἀδελφῆς αὐτῆς καὶ συνεργάτιδος ἡμῶν δεσποινίδος γαλιᾶς Α. Πρεβεζιώτου

Ὁ κατόπιν ὀλιγοήμερος ἐξαντλήσεως μετὰ τὸν ἀπροτρεχτικῶς τεματιάζας τὸν βίον σεβαστὸς γέρον, ἄλλοτε ἔμπορος ἐκ τῶν μάλ' εὐπολύτων, ἀπῆ/αυεν ἀμερίτου ἀγάτης ἐκτιμήσεως ἐν εὐρεῖ κνκλῆν γνωστών καὶ φιλοῦ μόνον ὡς πρότυπος συζυγος καὶ πατὴρ ἡδονῆς πεισθεὶς πρὸς ἐκπαίδεσιν τῶν δυο αὐτοῦ θυγατέρων, ἀλλὰ καὶ ὡς φίλος· ἔχων ἀνάμνη-

άνοστε πρὸς πάντας τὸν εὐρὺν καὶ πατριαρχι-
κὸν αὐτοῦ οἶκον καὶ ὡς φιλόνηρον τῆς κοι-
νωτικῆς μέλους μηδέποτε ἀπαρηγεῖς τὸν ὄθλον
τῆν προστάξιάν του εἰς τοὺς δυστυχεῖς.

Πολλὰ συλήθως γράφονται κατὰ τὰς τοιαύ-
τας περιπτώσεις περὶ τῶν ἐκλιπόντων τὸν βίον,
ὥστε ὥστε τὸ ἔθος τούτο κατέστη τυπικὸν καὶ
ἠθεμίαν πλέον ἐμποιοῦν ἐντύπωσιν, ὥστε νο-
μιζομεν ὅτι κρείττονα ὑπηρεσίαν παρῆχει εἰς
τὴν μνήμην τοῦ νεκροῦ ὁ λιτώσις περὶ αὐτοῦ ἐκ-
κλιόμενος, ἢν εὐχόμεθα ἀληθινόν.

ΕΝΘΥΜΗΣΙ

ἤνθ' ὁ βοριάς ἴστην πόρτα μου σφουρίζεϊ,
ἐνθύμησι ὀπίσω μὲ γυρίζεϊ,
τὴν ἀνοιξι, εἰ μὴ ἀλλῆ ἐπαχθί:
ὣ κ' ἐκείνη σ' ἔρμιο μονοπάτι
εὐθίκαιε, συγκίνησι γεμάτοι,
ἴθι' ἴστην ἀνωθείστον ἐξοχή.

ἢ γύρω μας ἐψάλλανε τ' ἀπόδονα
πάθος, τὴν ἀγάπην τὴν αἰώνιαν,
ἢ μέθαγον μ' ἀχόρταγα φιλιὰ
ἐνόμιμα πῶς μουλέγαν; ὀ' Ἄκόμα;
ἔρρος! ἔμπρός! » καὶ τὸ δειλὸ μου στόμα,
ὦ χρόνι δὲν ἐπρόφερε μιλιὰ,

οἶξε, τὴ λατρεία μου νὰ χύση,
ἢ ἔρωτα, ποῦ μ' εἶχε πλημμυρίσει,
ἢ μόνος ἴστην καρδίᾳ τόσον καιρὸ
ἢ μίεσως, πρὶν μιὰ λέξι νὰ προφέρῃ,
ἢ τὸ κλεισεύ μετὸ μικρὸ τῆς χέρι
ἢ, ποτέ! μ' ἕνα ξερό-ξερό.

ἰτέ! » κί' ὁμιως τὰ κρύα δάχτυλά της
ἢ λέγαν, πῶς τὴν ἀμοιρη καρδίᾳ της
ἢ κρυβῆ πάλιν σπάραιε σκιάρα·
ἰτέ! » χρόνια περῶσανε κί' ἀκόμα
ἢ ὡθὼ τὰ δαχτυλιὰ της ἴστο στόμα
ἢ τρέμουνε σὰν φύλλα, λαγερὰ.

ἰτέ! » κί' ὅταν γυρίζαιε, ἀκόμα
ἢ ἄγροδιμ τ' ἀπόδονα εἶχαν ἴστο στόμα,

μὰ λύπησ τὴν ὀμό στεναγμούς·
ἐψάλλανε μὲσ' ἴσ' ἄδυτα τῶν κλώνων
τὸν θρῆνον τῶν ἀγιάτρευτων τῶν πόνων,
τοῦ ἀδυνάτου ἔρωτος καῦμοῦς.

(André Theuriot "Souvenir...")

Στέφ. Μυρωμένους.

Ἄθῆναι 1899

LEON TOLSTOI

ΠΩΣ ΖΩΣΙΝ ΟΙ ΑΝΘΡΩΠΟΙ

I

Εἶς ἐμβαλωματῆς κατῳκει μετὰ τῆς συζύγου
του καὶ τῶν τέκνων του εἰς ἕν δωματίον, τὸ ὁ-
ποῖον εἶχεν ἐνοικίασθ' εἰς τὴν οἰκίαν ἑνὸς χωρικοῦ.
Δὲν εἶχεν οὔτε οἶκον οὔτε κτήματα καὶ εἶχε τὴν
οικογένειάν του διὰ τοῦ ἰδρύτου τοῦ προσώπου
του. Ὁ ἄρτος ἐστοιχίζεν, ἀλλὰ ἡ ἐργασία ἦτο ἄρ-
κετὴ καὶ οἱ ἡμέρας διεδέχοντο ἀλλήλας ἄνευ στε-
νωχωρίας. Ἄμφότεροι εἰ σὺζυγοὶ εἶχαν μίαν καὶ
μόνην μηλωτὴν καὶ ἀπὸ τῆς περμένην καὶ πεπα-
λαιωμένην. Διὰ τοῦτο ὁ ἐμβαλωματῆς ἀπεσφάσι-
σεν εἰς τὸ τέλος τοῦ ἔτους ν' ἀγοράσῃ ἕν δέμα
προβάτου πρὸς κατασκευὴν νέας μηλωτῆς.

Ὅτε ἦλθε τὸ θειόπωρον, εἶχεν ἤδη κάμει με-
ρικὰς οἰκονομίας καὶ τρεῖς ρούβλια ἔλαμπον εἰς τὸ
ἐρμάριον τῆς σκευοθήκης· μερικοὶ ἄνθρωποι τοῦ
χωρίου τοῦ ὠρεῖον ἀκόμη πέντε ρούβλια καὶ εἰ-
κοσιπέντε καπκία.

Μίαν ἡμέραν, πολὺ πρῶτ', ὁ ἐμβαλωματῆς ἠ-
γέθη καὶ ἐνεθῆθη διὰ νὰ θπάγῃ εἰς τὸ χωρίον.
Ἐπάνω ἀπὸ τὸ ὑποκάμισόν του ἐφόρεσε τὴν
ζακέταν τῆς γυναικὸς του καὶ ἔπειτα τὸ μάλλι-
νον καρτάνον του, ἔθεσε τὰ τρεῖς ρούβλια εἰς τὸ
θυλάκιόν του καὶ ἐξῆλθεν, ἀρ' οὐ ἐπρογεμάτισεν.

— «Οἱ ἄνθρωποι τοῦ χωρίου μοὶ χρεῖστούσι πέντε
ρούβλια, ἔλεγε καθ' ἑαυτὸν, πέντε καὶ τρεῖς ὅπου
ἔχω κάμνουν ὀκτώ, με αὐτὰ θ' ἀγοράσω ἕν κα-
λὸν δέμα προβάτου.»

Ἀφίχθεις εἰς τὸ χωρίον, ὁ ἐμβαλωματῆς με-
τέβη εἰς ἕνα ἀπὸ τοὺς πελάτας του· δὲν τὸν εὗρεν
εἰς τὴν οἰκίαν του· ἡ σύζυγός του τοῦ ὑπεσχέθη
ὅτι ἐντὸς δύο ἢ τριῶν ἡμερῶν θὰ τοῦ ἐστελλε τὰ
χρήματά του, ἀλλὰ δὲν τοῦ ἔδωκεν οὐδὲ τὸ ἐλέ-

χιστον ἀπέναντι τοῦ λογαριασμοῦ των. Μετέβη εἰς
δευτέρον παλάτιν, ὅστις ἤρχισε νὰ ὀρκίζεται ὅτι
δὲν εἶχεν οὔτε ἕν καπκίον καὶ ὅτις ὅμως ἐπὶ τέ-
λους ἀπεφάσισε καὶ τοῦ ἐπλήρωσεν εἰκοσι καπ-
κία διὰ τινὰ μικρὸν ἐπιδιόρθωσιν.

Ὁ ἐμβαλωματῆς προσεπάθησε ν' ἀγοράσῃ τὸ
δέμα τοῦ προβάτου με πιστώσιν, ἀλλ' ὁ ἔμπορος
δὲν παρεδέχετο.

— Φέρε τὰ χρήματα. ἔλεγε, θὰ ἐκλέξῃς ὅ,τι
σοῦ ἀρέσει· ἡμεῖς γνωρίζομεν μὲ τί κόπον συν-
ζομοῦν τὰ χρήματά μας ὅταν δίδωμεν με πιστώσιν.

Ὁ ἐμβαλωματῆς ἔλαβε λοιπὸν τὰ εἰκοσι κα-
πκία, τὰ ὅποια τοῦ εἶχον δώσῃ καὶ ἕν ζεῦγος πα-
λαιῶν ὑποδημάτων ἐπὶ ἕνα χωρικὸν διὰ νὰ τὰ ἐ-
πιδιορθώσῃ, ἐπειδὴ δὲ ἦτο πολὺ στενωχωρημένος
ἐξώδους τὰ εἰκοσι καπκία διὰ νὰ πρήβτικαν καὶ
ἰσπίστρευσεν εἰς τὴν οἰκίαν του καθὼς εἶχεν ἀνα-
χωρήσῃ.

Εἰς τὸν δρόμον ἐκτύπη τὴν ράβδον του ἐπάνω
εἰς τὰς παγωμένας πέτρας καὶ μετὰ τὴν ἄλλην
χερὰ ἐκίνησε τὸ ζεῦγος τῶν παλαιῶν ὑποδημάτων
λέγων καθ' ἑαυτόν· «Καὶ ὅμως, χωρὶς ν' ἀγοράσω
αὐτὴν τὴν μηλωτὴν δὲν κρυάω. Τὸ ποτηράκι, τὸ
ὅποσον ἔπιον, μοὶ ἐθέριμαν ἐδὼν μου τὸ σάμα,
λοιπὸν δὲν ἔχω ἀνάγκην αὐτῆς τῆς μηλωτῆς.
Πρῶτον εἶμαι γερὸς ἄνθρωπος καὶ δύναμαι νὰ πε-
ράσω χωρὶς αὐτὴν, ἀλλ' ἡ γυναῖκά μου θὰ δυσκο-
λευσθῇ. Θὰ μοὶ ἀρχίσῃ τὰ συναισθημένα της σκο-
τόνεσι στὴν ἐργασίαν καὶ τὰ χρήματα τὰ πίσεις.
Ἐπειτα θὰ μοὶ ζητήσῃ αὐτὰ τὰ εἰκοσι καπκία
καὶ θὰ μοὶ εἴπῃ διὰ τοὺς πελάτας μου, πῶς ἔχουν
οἰκίαν, ζῶσι καὶ δὲν εἰδεύρω τί καὶ πῶς ἐγὼ δὲν
ἔχω παρὰ μόνον τὰς χεῖράς μου. Καὶ αὐτὰ τὰ τρεῖς
ρούβλια μερὶς χρεῖζονται μόνον διὰ ψαμί μερὶς ἢ
δοσαμάς.»

Ἐν τῷ ἐτελαίωσιν αὐτὸν τὸν μονολόγον του, ἔ-
φθασεν εἰς τὴν γωνίαν τοῦ παρεκκλησίου, ὅτε εἶδε
νὰ λάμπῃ κῆτι τι.

Ἡ νύξ ἐπῆρχετο καὶ τὰ ἀντικείμενα δὲν διε-
κρίνοντο πολὺ εὐκόλως. — Τί εἶνε αὐτό; πέτρα;
ὄχι, δὲν εἶνε ἰδὸν· ζῆν; ὄχι εἶνε ἀδύατον· κα-
φαλὴ ἄνθρωπος; ὄχι, εἶνε πολὺ ἀνοικτοῦ χρώμα-
τος. Πλησιάζει καὶ ὅποια ἢ ἐκπληξῆς του! Εἷς
ἄνθρωπος γυμνός, στηριζόμενος εἰς τὸν τοίχον τοῦ
παρεκκλησίου. Εἶνε ζῶν ἢ νεκρός; ἐν πάσῃ περι-

πτώσει δὲν κινεῖται ἄλλοι. Ὁ ἐμβαλωματῆς πε-
ρίεργος σκέπτεται: Ἰδοὺ εἷς ἄνθρωπος, τὸν ὅποσον
ἐφρόνουν διὰ νὰ τὸν ληστεύωσι καὶ ἔπειτα τὸν
ἔφησαν εἰς τὸ μέρος τοῦτο ἐάν ἀναμιχθῶ πιθαμῶς
νὰ ἐνοχοποιηθῶ.

Ὁ ἐμβαλωματῆς ἐξηκολούθησε τὸν δρόμον του.
Ὅτε ἀπεκαρῶθη τοῦ παρεκκλησίου, παρατή-
ρησε ὅπισθεν του καὶ εἶδε τὸν ἐν λόγῳ ἄνθρωπον
να κάμῃ κινήσεις τι ἀ· ὡ· εἰ νὰ ἦθελε νὰ ἐλάτῃ
τὴν προσοχὴν του. Ὁ ἐμβαλωματῆς ἀνησυχῆσεν.
— Πῆπει ἀ· πλησιάζω; πῆπει ν' ἀπομακρυνθῶ;
Ἐάν ὅταν τὸν πλησιώσω σιθῆ ἔπα· μου; — Τί
εἶδε τὸ ἄνθρωπος εἶνε ἔκταν εἶχε καλάς προθέσεις,
δὲν θὰ εὐρίσκετο εἰς τούτο τὸ μέρος. Καλὰ, εἰς
προχώρησιν πρὸς ἐμέ, τὸν πλάνω ἀπὸ τὸν λαμόνι.
Ἄλλὰ διατί εἶνε γυμνός; Δὲν δύναμαι ἐν τούτῳ
ν' ἀπαίρῳ τὰ ἐνδύματά μου διὰ νὰ τὸν σκεπάζω.
Θεὸ μου, φώτισόν με!

Ἐξηκολούθησε τὸν δρόμον του, ἀλλ' ἡ συνείδησις
του ἤρχισε νὰ τὸν τύπη καὶ ἰσταμάτης:

— Τί κάμεις λοιπὸν, Σαμψών; ἰδοὺ εἷς δυο-
τοχὴ καὶ τὸν φοβεῖται καὶ σπυδαί; ν' ἀπομα-
κρυνθῆ; Καλὰ, εἰς ἐπιούτιζες ἔφαρκα καὶ ἔχῃ
τὴν περιουσίαν σου; Σαμψών, Σαμψών, κακὰ
πράττεις.

II

Ὁ Σαμψών ἐπιστρέφει καὶ πλησιάζει τὸν ἐ-
κθρονον τὸν παρατηρεῖ προσεκτικῶς καὶ βλέπει
ὅτι εἶνε νέος, ὑγιής, ἀλλὰ παγωμένος ἀπὸ τὸ ψύ-
χος. Ὁ ἄνθρωπος κάθηται νὰ ἀ γῆς στηριζόμενος
εἰς τὸν τοίχον τοῦ παρεκκλησίου, δὲν παρατηρεῖ
τὸν Σαμψών, διότι εἶνε τόσον ἐξησθενημένος, ὅστις
φαίνεται μὴ ἔχων τὴν δύναμιν ν' ἀνοιχθῇ τοὺς ὀφ-
θαλμούς. Ἄφνης συνέρχεται καὶ παρατηρεῖ τὸν
Σαμψών. Δὲν φαίνεται κακός ἄνθρωπος. Ὁ Σαμ-
ψών ἐφίει κατὰ γῆς τὸ παλαιὸν ζεῦγος τῶν
υποδημάτων, ἀπαίρει τὴν ζώνην του, τὴν θέτει ἐν
αὐτῶν, ἐκβάλλει τὸ καρτάνόν του.

— Ἄ· μὴ χάνομεν καιρὸν, λέγει καθ' ἑαυτὸν
ἔς τοῦ φορέσωμεν αὐτὸ τὸ φόρεμα καὶ δρόμον.

Ὁ Σαμψών ἔλαβε τὸν ἄνθρωπον ἀπὸ τοὺς βλε-
χίονας καὶ τὸν ἐβούθησε νὰ σταθῇ ὄρθιος· ἦν
λεπτοσφύης, αἱ χεῖρές του καὶ οἱ πόδες του ἦν
εἶχον ὑπερῆρη, τὰ χαρακτηριστικὰ του Ἰου-
δάϊκον γλυκύτατος. Ὁ Σαμψών τοῦ ἔριψε τὸν

φτακίον του επί των ώμων, τόν έβόηθη να περ-
ράση τούς βραχίονας εις τās χειράς και του έ-
λωσε τήν ζωήν περί τó σώμα. Έπειτα άφήσε
τόν σκούφόν του και ήθέλησε να τόν θέση εις τήν
κεφαλήν του άθρόωπου, άλλ' ό άνεμος του έδρόσεσε
τό κρανίον και έσκήθη: «Θά κρούσω, με τήν κε-
φαλήν μου εξορισμένη ώς ών, αυτός έχει μακράν
βοστρυχώτην κόμην. Καλλίτερον είνε να του θέσω
εις τούς πόδας τά παλαιά υποδήματα.» Έφόρισε
λοιπόν πάλιν τόν σκούφόν του, ειπεν εις τόν άν-
θρώπον να καθήση και τόν έβόηθη να φορέση τά
παλαιά υποδήματα. «Όταν έτελείωσε, του ειπεν:

(Άπολυθεί)

ΑΠΟ ΤΑ ΟΧΡΑΝΩΜΑ

ΜΑΡΓΑΡΙΤΑ

Τό ζυθος που σοι έδωκα,
Έγώθε, χρυσή μου φίλη,
Νομίζεις πως είν' άγαλλο
Και πως δέν έχει χειλήν.

Έρωτίσει τά φύλλα του
Κ' ιδεί τίθ' άπαντήση . .
«Ναι, θά σέ π'ή, σέ άγαπή.»
Και στεναγμέν' ή άφήση.

«Ναι, θά σέ λέγη πάντοτε
Τήν λέξιν όν θ' άλλαξη,
Πιστώσ άν ή καρδιά σου
Τόν θρον τ'η: φυλάξη . . .
Σπου Χριστοφιότης.

Ο ΒΟΣΠΟΡΟΣ

Γνωρίζετε τās χώρας, άι βρόχοις τά κύματα
του Βοσπόρου; . . Γνωρίζετε τās χώρας έκεινας,
έν αις ό έρωσ είναι τόσοσ εύθητός, όσον αί κο-
σμοίσαι αυτός ώρασιότητες; Γνωρίζετε τās χώρας
της ήδ'ιπαθεί και των άγκιτών; Γνωρίζετε
τήν γραφικότητα των μάγων τοπίων των; Γνω-
ρίζετε τό μινύρισμα των Βοσπορίων κυμάτων;

Γνωρίζετε όποια συναισθήματα, όποίαν ποιήσιν
όποίαν φιλοσοφίαν έμπνέει ή θέα των; Γνωρίζετε
όποτον πανόραμα εξελίσσεται πρό των όρβαλιών
του διαπλέοντος τόν Βόσπορον; Είδετε τέλος έν
συνόλην τόν μεγαλοπρεπέστατον της οικουμένης
πορθμόν; . . ω! έν δέν τόν είδετε και, δέν τόν
έγνωρίσατε με τά ίδια όμματα σας, άδύνατόν
έστι δι' οιασδήποτε περιγραφής να τόν γνωρίσατε.
Άναπολώ ήδη ζωηρότατα εις τήν μήνην μου
θερινήν τινα νύκτα, καθ' ήν καταμαγευμένος
έκ των ύπερφυσικών καλλονών του Βοσπόρου,
ήγγυρησα παρά τās παγκάλους ακτάς του,
έξ άπόπτου θεώμενος αυτόν, της νυκτός ανεξιτη-
λοι θά παραμείνωσιν έμοί αί έντυπώσεις μέχρι
του τέρματος του βίου μου. Έτο ή δεκάτη έσπε-
ρινή ώρα, ότε άπεσώθην εις τό προς τόν Βό-
σπορον θαμάτιόν μου ξενώος τινοσ παρά τόν Βα-
θυράκακα, ούτινος τās βάσεις έβραχι φλοισβίζον
τό κύμα. Μελαγχολικός, ώς πάντοτε, έξήλθον επί
του ύπερθεν του ύγρου πεδίου ύπερκεραμμένου εξώ-
στου και εξηπλώθην επί τινοσ έδρας. Η θάλασσα
έξηπλώτο πρό των όμμάτων μου γαληνιαία, ώς ή
συνείδησις του έναρέτου, όμοία λείψ κατόπτρῳ,
έν ώ ή πρό μικρού άνατείλασα σελήνη βδελύσσα
βραδέως επί του στερέωματος, έσώπεριε τά μύ-
ρια αυτής κάλλη, που μέν εξαπλώσσα καταίζου-
σαν τήν χρυσόξανθον αυτής κόμην, που δέ μετα-
βαλλομένη εις μικρά μυριά φώτα, άτινα έφαίνοντο
ώσει άναδύοντα έκ των κυμάτων, πλανώμετα δέ
όλιγον επί της έπιφανείας της θαλάσσης έξηφανί-
ζοντο, και πάλιν αύθις άνέδιδον φωσφορίζοντα
μετά περισσοτέρας μαγείας και χάριτος, και πα-
ρέχοντα εις τόν όρβαλιόν του ανθρώπου θέαμα
μαγικώτατόν, θέαμα θείον' ένόμιζε τις ότι ή θά-
λασσα έκ των άπειρών έκείνων φώτων έμελλε να
γενή παρανάλωμα του πυρός. Γαλήνη έπεκράτει
πανταχού. Ό θεός των ανέμων Αίολοσ συλλαβών
πάντας τούς άνέμους, έλεισεν αυτούς έν άσκή,
διέφυγε δέ μόνον τήν προσοχήν αυτού, ή λεπτή έ-
σπερία Βοσπόριος αύρα, της οποίας ή μυρώσσα και
δρσοσβόλασ πνοή έλαφρώσ πετώσα, έπλανώτο τ'ηθε
κακείσε κουφίζουσα και ζωογονώσα τήν έκ του
πολλού καμάτου της ήμέρας κεκμηκυίαν φύσιν.
Έτάραττε δ' έστιν ότε τόν γλυκύν της θαλάσσης
ύπνον, λέμβοσ, ήτις εις κάθε έλαφράν κωπη-

λασίαν του λεμβούχου, διαπρίζουσα τήν σελαγι-
ζουσαν της θαλάσσης έπιφανείαν, παρείχε θέαμα
μαγικώτατον όρβαλιμαπάτης. Η κόπη έκείνη βυ-
θίζομένη υπό τό θωορ και πάλιν αναδύουσα, έν-
μιζε τις ότι έβυθίζετο έντός τετηγμένου χυσού
έφερε δέ ή λέμβοσ όμάδα έκ των θελξικαρδιών
και άβρών του Βοσπόρου άλυούσων, έν τό σερή-
νιοσ μέλοσ, μεμιγμένον με τούς περιπαθείς τόνους
κιθάρας και άντηχούν εις τά περιξ, κατεκλήει τήν
άκοήν και έμάγευε τήν καρδίαν. Ποσον ή τοι-
αύτη έσπέρα μαγεύει τήν καρδίαν του ανθρώπου!
Έίν. θητέ, δέν πύτχησας κατά τοιαύτην σε-
ληνιαίαν νύκτα να διασχίσης έν λέμβω τήν φω-
σφορίζουσαν του Βοσπόρου θάλασσαν, μη άναμέ-
νει έκ της ώρας ταύτης περιγραφής μου να λά-
βης έστω και άπλην ιδεαν αυτής. Έν άλλορο-
σύνη σχεδόν έβήσασα τούς όρβαλιμούς μου εις τήν
πρό έμού γαληνιαίαν θάλασσαν, παρετήρησα ά-
πλήστως τόν έπ' αυτής εξαπλούμενον κεχρωσα-
μένον πέπλον της μάγιοσ σελήνης, παρετήρησα
τά έν αυτή ή ανάδύοντα, τρεμοσβίνοντα και αύθις
αναγεννώμενα φώτα και έ'αμάσασα τήν σφίαν
του Πλάστου. Άνώψωπα τότε τούς έκθύμβους
όρβαλιμούς μου προς τόν με σαφείρους πεποι-
κιλιένιν ούρανόν, και ήσθίχθην τήν καρδίαν μου
διαστολεμένην, τήν δέ ψυχήν μου, έν τή μέθη
έκείνη διαρρήκασαν τά δεσμά της ύλης και
άποπάσαν προς τό άπειρον! Ουδέισ καταλληλό-
τεροσ τόποσ, ούδέμια θαυμασιώτερα στιγμή, όπως
συνομιλήση τις μετά του Πλάστου! Μαγεία μυ-
στηριώδης και ποιητική κυριεύει τās καρδιάς των
θεωμένων κατά τοιαύτην ώραν τά κάλλη σου, ώ
Βόσπορε, και ή ψυχή των πέτεται εις παραδείσοσ
ουρανούσ. Αί μαγικαί σκηνογραφεία, τās όποίας
έκτυλλοσσαι πρό των εκθάμβων όμμάτων του θεά-
του, έξυπνοίσαι τό πνεύμα και τέρπουσαι τοσοούτον,
όσον, πιστώσε εις ούδέν άλλο μέρος του κόσμου.
Η θεά του μεγαλείου σου συγινει και αυτούς τούς
μάλλον άναισθήτοσ, έμπνέει και αυτούς τούς μάλ-
λον ψυχρούσ και κινει εις φιλοσοφίαν και αυτούς
τούσ μάλλον άπαθείς των ανθρώπων. Ό γλυ-
κύτατοσ φλοισβοσ των διαγωγών κυμάτων σου βαλ-
σαμόνει τās καρδιάς των άγρυπνούσων και άνα-
ξείει ήδώς τās έπουλωθείσας πληγάς των λησμο-
νημένων έραστών. Έκει παρά τās μυρώστας ακτάς

σου πλανώται άέννώσ ό υίός της Άφροδίτης, τί
ξον φέρων και φερέτρων μεστήν φλογερόν βελαι
και τιτρώσκει τās καρδιάς και τών μάλλον άνα-
σθήτων ανθρώπων. Έκει παρά τās αύτάς ακτά
πλανώνται και τά έρωτύλα ζεύγη των άγαπωμέ-
νων, άγροώμενα του ήλιόσ ρόχθου των κυμάτων
σου και όνειροπολούντα. Εύτυχής, όστις ήγάπησ
και ήγαπήθη παρά τās ακτάς σου. Ό έρωσ πλη-
σίον σου έχει άπερίγραπτον μαγείαν, και ή μαγεί
αύτη διατηρείται εις τόν άγαπήσαντα άναλλοί-
τοσ και όταν έτι διατελή μακράν σου!

Πλήν ποία ύστηριώδης γοντείε με έλκει πε-
τάς ακτάς σου, ώ Βόσπορι, και ένφ ήδη εύρίσκει
μαι πού μακρον σου, ή ψυχή μου έπιθυμει να ε-
ρίκκται άδ αείπτωσ πλησίον σου. Η ψυχή μ
έπ' θηρεί να σέ βλέπη, να σέ θυμώσξη; . . Δια
ό ήλιοσ ύπερκεραμμένος των ακτών του, στείλέ
ώσ καθα όσ έδάμασ και διασκορπέ τās ακτιν
του χαρίεντασ, όσον εις ούδέν άλλο μέρος του κ
σμου; Διατί ή Άρτεμις άνανήροσασ πάνοπλοσ
τών σκιοέντων όρέων σου, βεδίξει τόσον ύπεροφ
νωσ επί του σαφειρόνου ούρανού σου, εκτοξέσου
ήδουκαθώς κατά των τρυφηλών υιών των ακτι
σου τά άγγυροειδή βέλη της; Ηολα αύρα θεπ
σιος φείρε εις τās ακτάς μου τό μελωδικόν ήθη
των κυμάτων σου, ροχθύντων ήδώς επί της π
ραλλας, ποία ζεφύρου θεία πνοή διασκορπέ τά μ
ρα σου μέμα των άπωτάτων μερών της γης; . .
Διατί τήν στιγμήν ταύτην, καθ' ήν γράφω, προ
παθίτς να φαίνησαι ώραιώτεροσ έτι, εις τα όμμα
της ψυχής μου παρ' ότι είσαι, διατί προσπαθεί
να με θέλξης, να με μαγεύσης; . . Διατί; . .
*Όπως καταστήσης τήν στήρσιν σου μάλλον
παχθή, μάλλον θλιβεράν και επώδυνην; . . κή
κύλιε τά μεγαλοπρεπή κύματά σου και πλατάγι
έπί των μοσμεμένων ακτών σου, ύπερηφανεύου
όσον και άν θέλξης διά τās ύπερφυσικās καλλον
σου. Σοί άρμόζει!

Τυμφοηδότος

Καρπηνήσορ

Η ΑΝΔΡΕΙΑ ΚΑΙ Ο ΣΤΟΜΑΧΟΣ

Όλο τον πρῆγμα είναι ἡ ἀνδρεία, ἀλλ' εἰς οὐδὲν χρησιμεύει κατὰ τὸν στερέθαι καὶ κατὰ τῆς πείνης. Αἱ ἀνάγκαι τῆς συντήσεως εἶναι σκληραὶ καὶ ἐξ Ἰσού ἐπιτακτικαὶ εἰς τοὺς κοινοὺς τῶν ἀνθρώπων, ὅταν καὶ εἰς ἐκείνους, τῶν ὑπὸ τὸν μέτωπον ἐθώπευσεν ἡ ἀγρία τῆς ἀνδραγαθίας καὶ τὸ δοῦμα διελόλησεν ἡ φήμη εἰς τὰ πέρατα τῆς οἰκουμένης.

Ἄρ' ἐτέρου ἡ τύχη ἡ ἀγγίστροπος ἔχει παραδόξως καὶ ἀπιστεύτους μεταβολάς.

Τίς ποτε, λόγου χάριν, θά ἐπίστευεν ὅτι εἰς τῶν ὀνομαστοτέρων ἡρώων τῆς τριανδελιακῆς ἱστορίας, ὁ στρατηγὸς Κρόνζε θά περιέφερε τρία ἔτη μετὰ τὴν λήξιν τοῦ αἰματηροῦ ἐκείνου ἔργου, τὸ ἥρωϊκὸν παράσημά του εἰς τὰς ἀμερικανικὰς πόλεις, ἐμφανιζόμενος ἀπὸ τῆς σκηνῆς ἐνώπιον τῶν ξένων θεατῶν, καὶ ὡθόμενος ἐκ τῆς ἀσπίδος ἀνάγκης νὰ ἐξοικονομήσῃ τὰ τοῦ βίου του;

Ἐπιβραβεύει πραγματικότητος μάλλον ἀπιστεῖται καὶ τοῦ φανταστικωτέρου μύθου.

Le vrai peut quelquefois n' être pas vraisemblable.

Ὁ Κρόνζε μετὰ τὴν νέαν τύχην του ἔρχεται νὰ βεβαιώσῃ τὴν ἀλήθειαν ταύτην. Κατεστραμμένος μετὰ τὸν ἀγῶνα, ἀπολέσας καὶ εἰκὼν καὶ περιουσίαν καὶ αὐτὴν τὴν νεαράν του σύζυγον, περιηλθὼν εἰς Ἰνδίαν, εἶχε δὲ καὶ τὸ ἀτύχημα νὰ μὴ ἐλκύσῃ οὔτε τῶν ἀγγλῶν κατακτητῶν, οὔτε τῶν οὐλοκρατῶν του τὴ βίβλιν. Ὁ νεκρὸς τοῦ Μαγερσοντάιν καὶ ὁ ἱεραγεῖο του Παιδερβερν, εἶχον δὲ μόνον καὶ ἀνακρίτερον περιουσίαν τὴν στρατιωτικὴν τοῦ δεξῆν, ἀλλ' ἡ δόξα ὑπὸ τὰς τοιαύτας περιστάσεις εἶσι νουτυμὰ οὐδέποτε ἔχον κυκλοφορεῖν εἰς τὴν ἀγορὰν νέου μὲν, μετὰ τὸ ὅπου καὶ μὴ οὐδέποτε ἀδύνατον ν. Ζῆσις τις οὐδ' ἐπὶ μίαν ἐβδομάδα

Ἐν τῇ ἀναρχίᾳ του ὁ στρατηγὸς ἔλκεν ἀφ' ἑσῆς πρότασιν ἐξ Ἀμερικῆς, δὲ τῆς οὐκίας τῆς προσφέρεται τίποτε περισσότερον, τίποτε ὀλιγότερον, ἢ ἡ ἰδιότης ἡθοποιοῦ κερδῆσαντος τὸν Νέον Κόσμον, καὶ ὑποχρεομένου νὰ ἀναπαριστῇ ἐνώπιον τῶν θεατῶν τὰ περηνότερα ἐπεισόδια καὶ τὰς

δραματικωτέρας σκηνὰς τῶν ἐγῶνων του κατὰ τῶν ἀγγλῶν. Ὁ ἄρχηγὸς τῶν Βέρου εὐρέθη ἐνώπιον διλήματος δυσκολωτέου Νὰ καταδικάσῃ ἑαυτὸν εἰς ἰσόδιον πενίας ἢ νὰ σωθῇ ἐκ ταύτης ἀπὸ τοῦ παντός, ἀποδεχόμενος τὴν πρότασιν καὶ θυσάζων τὸ στρατιωτικὸν του γόητρον εἰς τὸν Μολοχ τῆς βίβης; Παλλὰ τῶν φίλων αὐτοῦ, συνεβουλεύθη, τὸν ἀπετρέψαν ἀπὸ τῆς τελευταίας ταύτης ἀποφάσεως, ἀλλ' οὐδεὶς ἔλυσε καὶ τὸ βαλάντιον ὑπὲρ αὐτοῦ.

Τότε λέγει ἐν ἐπιστολῇ αὐτοῦ ὁ στρατηγός, ἐσκέρθη δτι, ἀπὸ τῆς στρατιωτικῆς μου φήμης εἶναι καὶ ἡ μόνη μου περιουσία, δι' αὐτῆς πάλιν ἐχρεώσθαι νὰ ἐπιδιώξω ἕνα πόνον ἐξασφαλίζοντα τὸ γῆρας μου. Οἱ δὲ φίλοι μου παρεδέχθησαν τὴν γνώμην ταύτην ἐπὶ τέλος. Καὶ ἀπερσίσα νὰ δεχθῶ τὴν ἐκ τοῦ Νέου Κόσμου πρότασιν. Ὁ ἀναπαραστήσω μετὰ τῶν ἀνδρῶν μου τὴν τελευταίαν μάχην, εἰς τὴν ὅποιαν ἠγωνίσθη . . . »

Ἐννοεῖται ὅτι ὁ κόσμος δὲν βλέπει καθ' ἑκάστην παρόμοια θεάματα, οἷον εἰ ἀληθινῆς ἐπιναλήψεως ἐπὶ ἱστορικῶν τοῦ πολέμου γεγονότων. Διὰ τοῦτο δὲ καὶ γεννησιότατη χορηγεῖται ζευθεῖ εἰς τὸν Κρόνζε καὶ τοὺς πρῶτον οὐλοκρατοῦσάς του, οὗς θά παραλάβῃ μετ' αὐτοῦ χάριν περιόδου ταύτης. Τὸ γεγονός θ' ἀναστρατῆται τὸ δημοσίον τοῦ Νέου Κόσμου, ἀλλὰ καὶ θά πλουτίσῃ βέβαια μετὰ τῶν πρωτοπατέρων ἡθοποιῶν καὶ τῶν ἀμερικανῶν τῶν παραστάσεων τῶν τούτων διοργανωτῶν.

Αἱ σκηναὶ τῶν ἱστορικῶν αἰσῶν ἐν μέτρῳ τῶν οὐκίας καὶ φεράγγων τοῦ Τράνσβαλ, ἀσκηνεῖ τῶν νεῶν τοῦ περιωδίου χορηγοῦ καὶ αἰ τῆς τελευταίας νύχτης, θά παραλαύσῃ καθ' ἐσπέρον ἐνώπιον οὐλοκρατῶν θεατῶν. Καὶ οἱ φιλοσοφῶντες ἐπὶ τῆς τύχης τῶν ἀνθρώπων πραγμάτων, θὰ ἐκλογισθῶσιν, ὅτι ἐν καθ' ἑαυτὴν ἡ ἀδρεία εἶναι συνήθως ὑπὲρ τοῦ στομάχου πράγμα ἀμύηστον, ὅπως εἶναι ὁμοίως πραγματικῆς ἐκμεταλλεύσεως αὐτῆς ἐν τῇ χωρῇ πρὸς παραδόξους ἢ ἰκανοποιῶναι νὰ τὴν μεταβάλῃ εἰς βιοπραγμικὸν ἐπάγγελμα!

Ε. Δημοτριδάκης

ΑΠΟ ΤΑ ΧΑΙΣΙΑ ΤΗΣ ΞΕΝΗΤΕΙΑΣ

Ἔνωσθ.

Μερίσιστε νὰ περισῶ τὰ μνηστικά τ' Ἀθῆνὰ φέρω 'στὸ σκοτάδι, ἀγύπτες, λογιμοί

Κι' ἀγκολαιστὰ με πόθους κι' Ὀρφῆως ἄρμονία ν' ἀνίσω 'καὶ τὴ θεία φτεροδρόμου ὄρνιθ . . .

Τοῦ παραδείσου, ὦ πύλες, ἀνοίξτε . . . θέλω ὄραϊο νὰ ἴδω τὸ Ναζωραῖο 'στὴ λάμψη τοῦ ταύρου.

Κι' ἐνώνοντας τὴν πλάση μετὰ τίς οὐράνας χώρους, νάρθουν γλυκεῖς οἱ ὄροι τοῦ κρῦου μισμοῦ

Ἰωάννης Κ. Στεφανῆ.

Ἄντιμιμὲ 1904.

ΕΚ ΤΗΣ ΞΕΝΗΣ ΦΙΛΟΛΟΓΙΑΣ

ΑΠΟ ΓΥΝΑΙΚΕΣ

(Συγγράμμα ἐκ ἀριθ. 19)

— Θὰ προσπαθῶσθε δὲν τὸ δυνατόν, σοὶ τὸ ὄψοχμα . . .

Ἄπιστῶν δὲ τὴν κεφαλὴν ὄπως κρύψῃ τὰ τρέμοντα χεῖλη σου, προσέειπε.

— Τὰς προσφάσεις μου εἰς τὴν ἀδελφὴν σου . . .

Ἦτο ἡ τετταμένη φωνὴς ἡ ὑπὸ τῆς εὐκαρμίας ἀπαιτουμένη ἀπεχώρισαν, ὁ δὲ Φριελ ἀποχωρῶν ἐπομύριζε καθ' ἑαυτὸν ἠ' Ἀ! τί εἰλενὴν ζωὴν ἐδουμύρησεν εἰς ἑαυτὸν ὁ δούτυχῆς μου Βιτρά. Τί εἰλενὴν ζωὴν! . . . »

Τὴν πέμπτην, εἰς τὰς ἐπτὰ, ὁ Δανιὴλ εἰσῆρχετο ἐν τῇ κύλῃ τοῦ σταθμοῦ τῆς Λυῶν.

— Ὁ εἰρμὸς τῆς Μασσαλίας;

— Ἰδὲ, κύριε καταβῆκει . . .

Αἶφνης, ὁ σταθμὸς κατέστη θορυβώδης, αἱ ἐνικτεῖ θορυβοὶ ἐπέχυσαν χεῖμαρον ταξιδιωτῶν. Ὁ Δανιὴλ ἐδουλοκλήθη νὰ εἰρῆ τὴν Μαρήν, ἐπὶ τελους τὴν δ ἐκρινε.

— Ἄ! μικρούλη μου, εἰπὲν αὐτὴ πῖπτουσα εἰς τὰς ἀγκάλας σου.

Ὁ Δανιὴλ ἐδουλοκλήθη πικρόδουλον αἰθισθῆν ὀπισθοχωρήσων τοῦ ἰσθμοῦ του, ἀνάμικτον οἴατου καὶ ἀπεχθίας. Ἀγαθὸς ὡς ἦτο, ὁ οἴατος ὑπερέχουσα.

— Δυστυχῆ μου Μαρή! εἶπε γλυκίως.

Ἐπιπτόμα τὴν μελαγχολικὴν ταύτην ἐπιστροφὴν ἀπὸ διαχωσεῖς φαιδ οὐτέρας: θὰ ἐπαθῆμαι ὅμως ὅπως ἡ Μαρή ἠμῆθη ἦτον δυνατὰ. Πέριξ αὐτῶν κατακλύσθη βρέμματα, μεδιδματα.

— Μὴ μενομεν ἰδῶ . . . ἐκείτηρα ἀμαζαν . . .

Ἐλθε σρόγγρα.

Τώρα ἦσαν μόνον ἐντὸς τῆς ἀμάξης, βαρέως φορτωμένης ὑπὸ τῶν ἀσκευῶν, ἣ τις ἔβαιε πρὸς τὸ προάστειον τοῦ ἁγίου Γερμανοῦ. Παρὰ τὴν θλίψιν τῆς, ἡ Μαρή ἦτο ἀπιστολόγημα εἰς τὴν ταξιδεῖσθαι τῶν κυτῶν καὶ τῶν ἀλεξιβροχίων τῆς. Ὁ Δανιὴλ τὴν πορετῆσαι ἀπιστόμενος ὅτι τῇ ὤρειε κατὰ περισσώτερον ἀπὸ συμπλῆσαν.

— Ἐκαμῆ: ἕνα εἰλενὴν ταξιδίον, δυστυχῆς μου φίλη, εἶπε πλυσάξων πρὸς αὐτὴν, θὰ ἦσμι πολὺ κομραμένη Σὲ ἐσέρθη πολὺ καθ' ὅλας ἐκτὰς τὰς ἡμέρας, προσέθηκε.

Ἦτο ἐλθὸς ὅμως μόνος ἐκεῖνος θὰ ἠδύατο νὰ εἶπῃ ὀπίσθε τινος φύσεως ἦσαν αἱ ἀσφαῖς του. Οἱ ταλαίπωροὶ ἐξωγῶ ἐνοὶ ὀρθαλοὶ τὸ προσέβλεψαν εὐγνωμόως.

— Ὡ! οὐ μὲ ἀγύπτες τοῦλάχιστον, δὲν με περιφρονεῖς . . . δὲν εἰσι μὲ ὡσὸν τοὺς ἄλλους! ἐκεῖ... Ἄν ἤξευρες . . . ὅλας τὰς καταφρονήσεις τοῦ μ' ἔκαμην!

Ὁ Δανιὴλ δὲν ἐδεδ.

Καταφρονήσεις! . . . Ἦὼς; . . . Τοὺς ἐνόμιζα ὄλους πολὺ προσηνεῖς πρὸς σέ . . . Τὸν πατέρα σου, τὸν ἀδελφόν σου, τὰς ἀδελφὰς σου, ἐπίσης με φαίνεται . . .

Ἡ Μαρή ἡ ὀρφλῶθη: τὰ δάκρυα ἐξαιπίνης ἐξηράθησαν ἐκ τῆς ὀργῆς.

— Τὰ: ἀδελφὰς μου! . . . Ἄ! ναι, ἀς τὰς ἐναφέρωμεν . . . Τῆς: κεράτιται, ταῖς ψευδευλαβείς ταῖς . . .

Ἡ φωνή τη, ἐκάλυπτε τὸν γθοῦπον τῆς ἀμάξης.

— Εἰς τὰς ἀρχάς, κατὰ τὴν διάρκειαν τῆς ἀσθεναίας τῆς δυστυχούς μου μιαιώσ' ἐκαμμυαν χιλιάσις δούκλακαίσις. Σὶ ἐνόμιζαν πλούσιον καὶ ἤθελαν νὰ σὶ γράψω διὰ νὰ σὶ ζυτῆσω χρέματα. .

— Σε βεβαίω, ἤρξατο λέγων ὁ Δανιὴλ.

Ἐκεῖνη τὸν διέκοψε.

— Ἄ! Θεέ μου! . . . ἤξευρα καλῶς, ὅτι δὲν μὲ ἤρ-ἤθησ' τίποτε ἐὰς τόξα. Ἀλλὰ γνωρίζω τὰ οικονομικά σου, δὲν εἶν' ἔτσι. . . Κεὶ ἔπειτα αὐτὸ δὲν μὲ ἤσκατο. . . Ὁ καθὼς εἶχε τὴν ἀξιοπρέπειαν του, ἔ, δέ! . . . Τότε λοιπόν, ὅταν εἶδαν ὅτι ἴδεν ἰσχυρὴν τίποτε ἀπὸ μέν, ἤρξατο νὰ μὲ κατηγόρουν ὅσον πατέρα. . . Ὁ ταλαιπώρος ὁ Ἄνθρωπος, ἔ δὲν ἴδρακαλοῦθσαν πολλὰ νὰ τὸν πείσουν, διότι εἶναι ἀκατὰ γέρων. . . Ἐκεῖνο ὅμως τὸ ὅποιον μὲ ἐλύπησε περισσότερο εἶναι ποῦ ὑπεκίνησαν ἐγκνίον μου τὸν Μάριον, τὸν μικρὸ ἔκκετον, ὁ ὅποιος ἐπέστρεψεν ἀπὸ τὸ Τουρκίον.

Ἄφθονα δάκρυα ἤρξαντο ρέοντα ἐπὶ τῶν ὑπεριττωμένων περιών της.

— Τὸν Μάριον ποῦ ἦτο τόσο γαρτωμένος, ποῦ τόσο χάρμα ὅταν τὸν εἶδῃ. Τῷ ἠ-ἠγῆθσαν φρεβρὰ πρόγμαται παρ' ἐμοῦ. . . Τὰς τελευταίας ἡμέρας ἤμην εἰς τὴν κόλασιν. . . Εὐτυχῶς ποῦ ἡ μητέρα δὲν ἤθελετο πλεῖον. . . Τίποτε δὲν ἔμαθεν ἀπὸ ὅλα αὐτὰ, ἡ καυμένη, ἐμένει εἰς τὴν πάντοτε, διότι τὴν ἠπαροποιήσαν καλλίτερον ἀπὸ τοῦ ἄλλου. Ὅταν ἐπῆθε τὴν τελευταίαν κρίσιν της, μόλις ἐτελείωσας, ἔπεσαν ὅλοι ἱπάνω μου ὀλίγον ἔλειψε νὰ μὲ ἐμποθῶν ἀπὸ τοῦ νὰ ἐνταφίσω τὴν μαμά, ἐνοίξ; . . . διακρινόμενοι ὅτι εἶμαι ἕνα πρόσωπο, μὲ τὸ ὅποιον δὲν ταυρίζεται νὰ συναναστρέφεται κανείς.

Ἄπασά ἡ θρησκεία τῶν ἀγροτικῶν ἠθῶν ἐνκαλειτο ἐν τῇ ἀρηγήσει ταύτῃ. Ὁ Δανιὴλ ἐνόησεν ὅτι ἡ Μαρῆ πολὺ θὰ ὑπέφερε. Ἐκεῖνη Μαν ἐξ-πρεθισμένη, ἐξοκολούθει ἐπὶ μάλλον καὶ μάλλον ἐντόνως.

— Καὶ νομίζεις ἴσως ὅτι εἶναι ἔαρετοι! Νομίζεις ὅτι εἶναι καλλιτεταί ἀπὸ ἐμὲ ἡ παχεῖα Κωνστανσία, ποῦ ὑπανδρεύθη ἕνα γέροντα διὰ τὰ χρῆματα. . . καὶ ἡ μικρὴ Τερέζ, ποῦ σκαρώνει τόσα καὶ τόσα ὅσον ἄνδρα της. . .

— Ἀρκεῖ, ἀρκεῖ, εἶπεν ὁ Δανιὴλ ἐπιτάσσας. Μὴ σκέπτεσαι πλεῖον ὅλα αὐτὰ τὰ κακοῦθη πρόσωπα, ἐφοῦ εἶσαι τόσῳ πλησίον μου. . .

Ἦθ' ἔλε νὰ τῇ λαβῆ τὴν χεῖρά της, αἰσθανθεῖς πραγματικῶς τὴν ἀνχαλῶν νὰ τὴν περναροῦρη. Ἐκεῖνη ὅμως ἔπεσεν ἐκ νέου ἐπὶ τοῦ ὤμου του δολοφύσου.

— Ἄ! κακομοιρά μου! . . . Τί ἤθελον ἀπογενοῖ ἐὰ δὲν σὲ εἶχα; . . .

Ἐσμὴ παροῦδος ἀνῆλθε πρὸς τὸν Δανιὴλ. Ἡ Μαρῆ ἀκαμψυθόως εἶχεν ἐπικαλεθεῖ ἐκεῖ συνθεῖς, τὰς ὁπλὰς ἐνόμιζεν ὅτι τῇ εἶχεν ἐκρηξάται. Καὶ ἐνφ' ἐσομένους ἐπ' αὐτῆς ἐφ' ἠθουζεν ἀνρίστους λέξεις ἀφρονῶ ἐν τῷ μέσῳ τῆς ἰσχυμίας τῶν πραγμάτων, ἔτινα τὸν περιστοιχίζον, ἔπαινε δὲ τὸν ἱερωδῶν ῥόδιον ἐξ ἡλίου, δεσπύζοντα τῶν Ἀθηνῶν ἐν τῇ αἴγλη τῆς αἴτης.

(Ἐπειτα συνέχεια)
Κ. Φωτιάδης.

Η ΨΥΧΗ ΜΟΥ

Ἄν μὲ μαγεύουν οἱ ἄνθρωποι,
ὅπου ἡ μαύρη γῆ φυτρώνει,
καὶ τὰ νεράκια ποῦ κυλοῦν
καὶ τὸ γλυκόλαλο ταινίδιον.

Ψηλά τὰ μάτια σὸν γυρνῶ
ἵστα δολοφίλιον οὐράνιον,
ὅπου νεφίλια χαροπὰ
πλέκουν δολολευκα στεφάνια,

φεύγει ἡ ψυχὴ μου, φτερουγῆ
ἔψηλά μ' ὀλόχερον ἔλλεθα.
γιατὶ τὸ νοιώθω πῶς ἐκεῖ
εἶν' ἡ γλυκερὰ μου ἡ πατρίδα.

Ἐλένη Σ. Σβορώνου
Σάμος.

ΠΑΡΑΤΟΙΑ

ΦΙΛΟΠΩΡΟΣ ἈΔΕΛΦΟΤΗΣ ΤΑΤΑΟΥΔΩΝ

Μετὰ τῆς συνόδου κομπῆ, ἐπανεκομίσθη τῇ παρα-
θύσῃ Κυριακῇ ἡ 43η ἐπίτεις τῆς ἐν Τατκόλιας ἀργώ-
του Φιλοπώρου Ἀδελφότητος τιμηθεῖσα ὑπὸ πλείστων
διακεκριμένων τῆς ἡμέρας κωνωνίας μελῶν, μετ' αὐτῶν τῶν
ὁποῦν ἀνεκρίνοντο ὁ ἀντιπρ. τῆς Α. Θ. Π. καὶ αἱ Α. Α. Ε. Ε. αἱ Π. εἰσεβῆται Ἑλλὰς καὶ Ρωσας, ὡς καὶ ὑπὸ ἀ-
φρονῶ σπουρῶς ἐκλεκοῦ πλῆθ. . . Καὶ ἐκ τῆς λογιθεσίας
τοῦ γεν. Γεωματάου καὶ Ἀσπμακποῦλου, ἐξίγεται ὅτι ἡ
κορεία τῆς Ἀδελφότητος κατὰ τὴν λήξασαν περίον ὑπῆρ-
ξεν ἐπίσης αἰσία καὶ στέβακ παραγούσα εἰς ἀπείρους ἐν-
δοεῖς πολυτιμοτάτας βοήθειας. Τῷ ἐρίτωμ ἱεροῦδοῦ τοῦ
δαμνῶστρου ἐυποίτης δὲν γαρῶσιντος εὐχαρῆς συμπα-
τείου, συγχάρων ἀπὸ μέσης καρδίας.

Φιλοπώρος Ἀδελφότητος τοῦ ἁγίου Μηνῶ. Ἐπι-
βαλλούσα ἐν τῇ σεμνῇ αὐτῆς ἀπλότητι ἐτελέσθη τῇ 22ῃ
λήξασαν ἡ 44η ἐπετείς τῆς ἐν τῷ Πέραν Φιλοπώρου
Ἀδελφότητος τοῦ ἁγ. Μηνῶ ἐν τῷ Ἐπιτροπικῷ τῆς ἁγ.
Τριάδης, ὅπου ἔχαι τὴν ἔδραν αὐτῆς τὴν τελετὴν ἐτίμησε
ἡ Α. Σ. ὁ ἁγ. Γανου καὶ Χάρως κ. Κωνσταντίνος, ἀν-
τιπροσωπεύον τὴν Α. Θ. Π., ἡ Α. Ε. ὁ Προσβουτῆς τῆς
Ἑλλὰδος κ. Ι. Γρουπάρης, πολλὰ ἀπλεκτα τῆς κωνωνίας
μέλη καὶ πλῆθος πολὺ κυρίων καὶ κυριων. Ὅ ἐν τῷ ἔργῳ
ναῖ τῆς ἁγ. Τριάδης ἀπαγγελθεῖς καλλιπέστατοι πανη-
γυρικῶς ὑπὸ τῆς Α. Γε. τοῦ κ. Ἀθ. Πιπέρης, κατενοῦτευσεν
τὸ πικρὸν ἐκκλησιασμα, ἐκ δὲ τῆς τῷ ἀντιπροσβουτῆς
Ἀδελφότητος κ. Ἐμμαν. Τσιβωνιῶτῃ ἀναθεῖσας λογοδο-
σίας κατενοῦη ἡ σθεναρὰ πρὸς τὴν πρὸσον σταθεροῦμαι
τοῦσμπαιθεῖς σωματείου, ἵπερ κατεῖρησεν ἀμέριστον τὴν
ἐκτίμησιν καὶ εὐγνωμοσύνην τῆς πειραικῆς κωνωνίας, δεση-
μέραι ἐυδύνον τὴν κύκλον τῶν ἐδερῶσων αὐτοῦ πρὸς τοὺς
ἐδοεῖς μαθητάς.

Ὅτω κατὰ τὸ λῆξεν ἐς τὸ προεβῆτον ἀπιδάσις,
πλὴν ἄλλων ληρηθέντων μέτρων, καὶ τὴν ἔδραν ἀκωνο-
κῶσμπαιθεῖς παρῆλθοντες μετμβριν ἐραγῆτῷ, εἰς τοὺς ἐ-
πόμενους μαθητῶν ἡ μαθητῆρας.

Μουσικός Σύλλογος Ἐρμίας. Ἐπίσης τῇ 12 λῆξεν
τος, ἔπεσε τὴν ἐπέτειον αὐτοῦ ἡμερῶδ δ Μουσικὸν Σύλ-
λογοσ Ἐρμίας, παρεσταμένους π λλ ὕ καὶ κλεκοῦ ἁλῆθους.
Ὅτω δὲ μετὰ τὴν γλαρωροῦστων πανηγυρικῶν ἐπαγγελ-
θεῖσα ὑπὸ τοῦ κ. Ἀ. ἀετρωδῶν, καὶ τὴν ἡ γορῶσιν κατα-
δείξασαν τὴν ἀρηκῆ τοῦ σωματείου ποδῶν, ὁ ἀντιπρ-
σβουτῆς κ. Α. Στεροπούλου ἡ ἀρηκῆσιν τοῦ τοῦλόγου διὰ γλυ-
κεῖας μουσικῆς ἐπέστειμα τὴν ἀξίην τῆς θεσπίσεως πε-
ριῶδ καὶ τὴν ἔδραν τῆς νέας ταυτῆς. ἤν ἐπερῶσθη
τῷ ἀρηκῆσιν ἱεροδῶσιν ἐξ ἀνήτην καὶ διαγῆσιν.

Συναυλία Γ Παχεῖου. Μίς τῶν ἀριστοτάτων καλ-
τεργων ἐπείσειον τῆς ἐρετινῆς ποιῶν, ὁπῶσιν ἡ
τῇ ἐπέτει τῆς 17ης τοῦ γένους ὀδοῦσιν συναυλία τοῦ κ. Γ
Παχεῖου, ὀρρωοῦσιν ἐξ ἀντιπροσβουτῆς ἀποτελεσμένης

ἐκ διακεκῶν προσώπων τῆς καθ' ἡμῶς κωνωνίας ὑπὸ τὴν
προσάσιν τῆς Α. Ε. τῷ Π. εἰσεβῆτοῦ τῆς Ἑλλὰδος κ.
Ι. Γρουπάρη, συναγῶσιν δὲ ἐν τῇ αἰθούσῃ τῆς Γαλλικῆς
Ἑπιστάσεως σπουρῆν ἐκλεκοῦ κομῆ.

Τῷ ἀντικειμένῳ τῆς συναυλίας ἀπέτελεσαν τὰ ἔρτι ὑπὸ
τοῦ κ. Παχεῖου μελοπῆθηθέντα γυμνάσι τῆς Σηρικλείου
τραγῳδίας. Αἰ ντὸς τοῦ Μασετιγοφόρου, σύνθεσις ἀρ-
χαίουσπεκῆς καὶ ὄραία κατὰ τὴν γῶμην τῶν ἐδερῶντων,
βεβαυθεῖσα δὲ ἔρτι ἐν Ἀθήναις, πρὸς δὲ καὶ πολλὰ καὶ δη-
μόδη, ἄσματα ἐπίσης μελοπῆθηθέντα ὑπὸ τοῦ φιλοπονω-
τάτου καὶ ἐξῆτον τοῦτον θεσποκτος τῶν Μουσῶν, ὅν ὡς
ἐκ τῆς ἐπιτυχίας τῶν ἐκἀστῶν καλλιτεχνικῶν αὐτοῦ ἐσπε-
ρίδων καταφάνεται, διὰ τὴν ἀραρινῶν τιμῆς περιβάλλει
ἡ ἡμερομένη κωνωνία τῶν κ. Παχεῖου θερμῶς συγχάρι-
σμεν, εὐχόμενοι αὐτῷ πλείστας ἐτι ὀμοίας δαφνας

Ὁ Αἰδ. Κωνστ. Καλλινοκος. Προπαιόμενος ὑπὸ πο-

λυαρίθων φίλων, ὡς καὶ ὅπαι τῶν ἐδῶν σμπάσῃς τῆς
παραίτης κωνωνίας, ἐν ἣ τσοσούτῃ λαμπρῶς καταλείπει ἐν
τυπώσεσι, ἀπὸ πολλοῦ ἐπισποσῶμενοι ἀμείριστον τὴν ἐπί-
μησιν καὶ σμπάθειαν αὐτῆς, διὰ τῶν πολλῶν αὐτῷ ἐπιζή-
λων προσόντων. ἀπῆλθε πρῶτος ἀσηροδερμικῶδ ὁ Αἰδ. κ.
Κωνστ. Καλλινοκος, ὁ γνωστός λόγιος κληρικῆς καὶ δια-
πρεπῆς ἱεροκῆρξ, εἰς δὲ τῶν ἀρίστων ἡμῶν σνεραγῶν,
κατεθουθόμενος εἰς ἀντιστοιχῆ τῆς Ἀγγλίας, ὅπου διαρῶσθη
πρὸσπαόμενος τῆς αὐτοῦ Ἑλλ. παροικίας. Ἐπὶ τῇ ἀαχα-
ρήσει ταύτῃ λιπομῆθα τῷ ὄντι, ὀδοῖ δὲν δὲ ἀκούσομεν
πλεῖον ἀπὸ τοῦ ἡμετέρου ἄμβωνος τὴν καλιεπῆ καὶ σνερα-
πῶσιν δια τῆς ἀνεπιτηθεῦτου θέμερς καὶ τῶν ὄραίων
ἐξερσων ἡκακοῦδων αὐτοῦ λαλιάν. Ἄλλ' οὐχ ἦε σνα χα-
ραὴν ἡμῶν ἐμποιεῖ ἡ προσγενομένη αὐτῷ δικαία διάκρισις
παρῆσιν τὴν εὐκαίριαν, ὅπως εἴ, διακεκριμένους ἀντιπρ-
σβουτῶσ τῆς ἡ ἐκκλησίας τιμησῆ ἐν Εὐρώπῃ τῷ Ἑλλ. ὀ-
νομα Ἐρ' φουγαρίσμεν ἀπὸ καρδίας καὶ τῷ φίλῳ Ἀί-
δουατωτάτῳ ἱερῷ δια τὴν τιμώσιν αὐτῶν ἐκλογῆν, καὶ τῇ
ἡμογενη κινῶσῃ Μαγγοστρία, δὰ τὴν ἀπὸκτησιν προ-
θημερῶσ τῶσιν ἐκλεκοῦ καὶ ὡς κληρικῶδ καὶ ὡς λογίου καὶ
ὡς ἀκωνογυεῖτρου καὶ ὡς ὀλοῦσ τῆς κωνωνίας,

ΝΕΥΡΟΔΟΙΚΗ ΚΑΙ ΨΥΧΙΑΤΡΙΚΗ ΒΗΘΕΩΡΙΣ

Ἡλῆρες, λαμπρῶς ὡς παντοτε καὶ εἰς ἡμῶς ἐνταφισμένης
ἐπιστημονικῆς βλή. ἔθεσε τὸ τελευταῖον φυλλαδιον τοῦ
ὅπαι τὸν ὄνω τίτλ.ν λαμπροῦ ἱατρικῶ περιδίκ ὀ, τ ὀ ὀ
Ἑλλάδας διαπρ.π. ὡς ὡς λόγου καὶ ψυχιάτρου κ. Σ. Βα-
θεανοῦ, ὅπαι ἀποτελεῖ πολῶτινον ἐρόδων παντ' ἐπιστημονος.

ΚΑΛΑΙΤΕΧΝΗ Π Π ΝΑΚ ἸΟΠΗΚΗ

Ἐπίσης πλείους ὄραϊκῆς βλῆς σνεραπῶσ πάντες τε πρὸς
τὴν τεχ. ην, ὡς καὶ ὄραϊκῶν εἰκῶνων ἐξῆδη ὁ τελευταῖος
ἀρ. τῆς. Καλλιτεχνικοῦ ὀδοῦσ τῶν μοναδικῶν ἐν Ἀθήναις
εἰ. τὸ εἶδος τοῦ περιδίκ ὀ ἐκἀδομένου ὑπὸ τοῦ κ. Δ. Κα-
λογεροπούλου.

Ο ΘΙΑΣΟΣ ΤΩΝ ΝΕΥΡΟΣΠΑΣΤΩΝ

Μετά χαράς είδομε τον γνωστόν εύφρονα και δημοφιλή έφευρέτην και θεατάρχην νευροσπάστων, κ. 'Αθ. Μοΐτσον, επανακάμψαντα εις Πέραν κατοπιν τής ανά τα πράσσεια πολυμήνου διαμονής του, και έγκαινίζοντα έκ νέου τās εν τή 'Επιταλόφω παραστάσεις του. Δέν άμφιβάλλομεν ότι ολοι εκθόμως θα τρέξουν διά να ίδουν και θαυμάσουν και πάλιν τās ώραιάς του νευροσπάστα και ιδίαν τόν θαυμάσιον Φασουλήν του.

ΕΥΤΡΑΠΕΛΑ

Δι διάφοροι στάσεις των συγγραφέων παρά το

ταμειον ενός εκδότου αναλόγων του εισπραττομένου ποσού.

Ο λαβών 5 φρ.
— Χαίρετε, κύριε! Πώς έχετε, κύριε;
Είθε καλά εις την υγείαν; Σας ευχαριστώ άπεριωτά, κύριε!

ΕΠΙΦΥΛΛΙΣ

ΒΙΡΓΙΝΙΑΣ Π. ΕΥΑΓΓΕΛΙΔΟΥ

ΤΟ ΣΤΟΙΧΕΙΩΜΕΝΟ ΚΑΣΤΡΟ

Διήγημα πρωτότυπον

(Συνέχεια, ίδε προηγ. άρθ)

— 'Απατόθα, τή ειπον έγχεθεσά πρώτη, έρχομαι μαζί σας δέν γάρω την ευκαιρίαν να ίδω ύαν νεράιδαν.
— Δυναύνην να σας χρησιμεύση διά την διηγηματογραφίαν σας, αί; λυμπρά! είθετε γενναία κόρη και (με ύαν προσέθηκεν) είντε λυμπρόν χαρακτήρα! ..
'Η τελευταία αυτή φράσις ήλάτρωσεν αίφνης πιάτας τās λοιπάς νεράιδας, παρεκτός τής κυρίας Μ. .. ή τις προσετίμησε να μείνη· αι λοιπάι σύντροφοί μας ήγήθησαν ήμετέρω άρχηγού.
— Κ' εγώ έρχομαι! — Κ' εγώ Κ' εγώ!
αι λοιπαι συνώθησαν και εξήλθον μετά των άνδρών επικιλιθόμεναι του βραχίονός των με τόν ψευδ ήρωισμόν τς φιλοτιμίας, κεντριζόμεναι υπό τ' υ ήρωικού θράσους ου ήμετέρω άρχηγού.
Στατηγή μας, είνεν γελοία ου, και άν-ου συστολής τινος εν τή καρδίη. διότι ήγούσαν άποίας φρεσως κίνδυνος μάλιστα άνέμενεν, ή ύ ήμετες, τ λιμνηρότεραι τών άρχαίων Αμαζώνων, βακίζουσαι εις τόν κίνδυνον . . .

Τού να διαραγόμεν εκ τού γέλωτος, άπετελείωσαν ο Γκουόδα, θα είδητε! . . .
Μετην ή κυρία Μ. . . και ο αγαθός παιδογύρος μās συνεχ ύαν-ου να μείωμεν ο φασονισμός των νεανίδων άρ' ενός ή άλλου των άνακτων άρ' έτέου άνήλικαν τās παραι έσει, ή δέ γωρικη, υπό τ' υ άποτίτη — Κύριος είθετε! — θάσας: ήμιν των γυναικων αι γυνήτεες, άρ' υ έταλαντ ήσαν επί μα ρόν, άπεράσιαν να μās άκολουθήσουν, υπό τόν όρον να μās δεξουν ιακ άνεν τόν δρόμον, ενφ ή μα τ-ο-Γιώτης κινώ την κεφαλή έλεγαν.
— Είθε ύαν τελελει γά δεσμη, και θα φάν τώ κεραλί τ-ου. . . 'Η νεράιδα θα τ' υ πινηή!
'Ο Γκουόδα έτειθε επί κεφαλής ήμίν.
— 'Εν κώτωσι, είπε, θα βολήγητε εν ήσυχία άκρα, ουτε φθορισμοί, ουτε γέλωτες. δ. ε/ητε εν τούτοις ήνδύναμιν να γελάτε. . . Δέν προ πει να τρουζώμεν τ' στοιχειο, άλλα να τώ καταλαθώμεν εκ άπρόσπου. 'Εννεύετε; Τι ώ α είναι;
— 'Ενδικα και τέταρτον.
— Και τ' ο στυχηά τ' άρα συνήλως βγαίνει, μαστρο-Γιώτης;
— Τα μεσάινικτα κοντά . . .
— Αιπών άρα είναι να κώμωμεν ένα γύρον έως εκεί.
'Ες ύ ποιητική νού κυρία! είθετε, είθετε βλαι ήτοιμολι κόροι. Αιπών ήμεις κώριση, είθησιν ω να βω άν ή νεράιδας αυτε, τ' υ άλλου κόρου, είναι χαριέστερες από τής ιδού κί μας!
Και ώ μνην εν πορος.
'Ανα και ή κούδα μας εί τόπα άλλων, ουχ ήττον άδολοκτου τόν ήρω υφήρανον, γελάσαι με τούς σκοπιτικούς του άστειλομύς. Τρώνει θισποία ήτο ή νού. 'Η

Ο λαβών 150 φρ.
— Καλημέρα σας, κύριε πώς έχετε; είθετε καλά; Ευχαριστώ πολύ.

Ο λαβών 1000
— Καλημέρα! καλά είθετε, ευχαριστώ.
Τύπος Γ' ΓΕΜΠΡΟΠΟΥΛΟΥ και ΕΥΑΓΓ. ΒΑΣΙΛΕΙΔΟΥ
Κουρούμ-Ιάν αριθ. 3

πασάληνος εφώτε ού' απίτευτο και καθρού φωτις δκηνημέρας, και ήτο τόσος ήρεος και γλυκαία ή νού, εξαπλουμένη φωτεινή, εν φωτισιασίσειν είδη κ' εκεί, επί τής άδραξς εκείνης φύσεως, εν μέσω σιγής και μυστηρίου, έπαυξάνοντος τ' ο διασηδύμον δέος επει κατέχε τās καρτίας μας, ώστε και άνεν τής συστάσεως τού αρχηγού μας ουδέτε φθόγγος θα εξήρχετο τού στόθου μας; τόσος ήμεθα επηρεασμένα εκ τής νεράιδας.
Πού και πού φωτισμένα τινα παράθυρα, όραίζοντα προς φωτεινά άστρα εκποτισμένα, έλαμπον πέραν εν τή παιδιδι, μαρτυρούντα ότι είστί ηγγύμεναι τις, ει και συνήθως εις τή χωρία κατακλίνονται ένα ήτατα, ένα και ενωρίς έγχεθεσά.
Συνεσηγμένα πλησόν των άνδρών, ήσχυόμεν προς τόν ήρον, ήπικουσαι δειλ' εν πρό αυτ' εν βλέμμα, φοβούμεναι μη ήτοιμήσθ, τι επόψωμεν και μετεβήμεν ουκ ήσμεν, εν περιεργία άρ' ενίς συγγνωτέη, εν ψευδοπρωτόμω εξ ήλιου, κεντούμεναι τή φιλοτιμίαν υπό των χλευασμών τ' υ δαιμονίου συντρόφου μας. Τί είχομεν άλλως τε να φρόθησμεν; Τ' υ υπερφυσικών; ως λυμπρά πνεύματα ελάχιστα έπιστεώμεν εις αυτό, πλην ή φαντασία μας εξαφθεσία, ε-εμπασθησα υπό των φανταστικων άηγητήσεων των χωρικων συλλήθδων, εν τώ μέσω τής σιγηλής και μυστηριώδους νυκτός, καθ' ήν δέν ήκούετο ή τ' υ κόκκινος τ' μελαγχολικόν ήσμα, των γλαυκων αι κραυγαί άπαισιως άντηγούσαι καθ' ύσαν έχωροωμεν εμπρός, υπό τ' ο φως τής νεκρής Σελήνης, και κινών τινων αι ύλακαι πέραν, εν άναταρκαίσει διαμειδόμεναι, έπησακίζετο υπό διασηδύμονος δέος, ουκ άνήντο τής λαμπρής άστειλίας τ' υ όφους μας και

επλήρου τās καρτίας μας. Πλην χλευασμός τι τ' υ Γκουόδα προχωρουντες ταχέως εκέντριζεν αυθις ήμας και μās καθ στα άρ μήτη-ου. Καί ήρωοούμεν όλάν προς τ' ο στοιχειωμένον Κάστρο, όπερ, καθ' ύσαν επλησιάζόμεν διεγχαίροτο ενσργιστερον, οίωρούμενον άνω τής άεροθλασις εκείνης, έτοιμότερον μαρτυρούν πανταγθεν τās άνηκεύτους πληγές τ' υ χρόνου. Τ' ο δεικνύη ήρεμία εκειντο σποραδην επί τού λόρου εις όμολθ-ους και κρημνίσματα καταρρονον ύλονέν, υπό την βραδείαν ήσαν τού ήρόνου, ουτις ουδέτε φειδεται. Τωγώματά τινα ήβουν άπελπιστικώς τās τρεμούσας γηραλέα; και έτοιμορούσους επήλξεις των, διατηρούμενα δθια, εις άνώμαλον ήθος, και διεκρίνομεν ως οικίας ήπειτού γιγαντιώδους, τās χασματώδεις ορισμάδας, ως ο χρόνος, ως τραύματα θανατηφόρα κατήνεγεν επί των πλευρών πριν τās κατα σήη έντελειώ. Και τās τοιχώματα ταυτα έστηρίζοντο ήδη επί δύο άκρωγιαίων κύρυων, εξ ών ο εις ειχε σκεδόν καταρρούσι, ουκ ειθε επί τ' ο εδάρου, ως πληγής άθλητής, ενφ ο ήτερος ήστατο εις τας πανταγθεν χάσικων ήλιθρας, άπαισιος εν τή ώρα εκείνη, ως φάσμα τού παρελθόντος, άπειλών πτώσιν εις τήν πρώτην πνοήν τού άνέμου.
Ναι, άπαισα ήσαν τās μελικά ταυτα έρείπια, άπαισιότερα ήδη καθιστάμενα υπό τής θαμίσσεως εις αυτά τ' ο εκ τού άλλου κόρου έργουμένου φάσματος, χρησιμεύοντα ως κατικία εις τās δυσώνιας πηγάς τής νυκτός, εις τās γλαυκάς και τās νυκτερίδας, ποχέοντα μακράν την φασματώδη σκιάν των και παρέρροντα όβιν ήλιθράν, άγρίαν, συνήλοισαν την καρδίαν, ως ή θέα νεκροκαμίνου εν τ' ο μέσω τής νυκτός, υπό τ' ο μυστηριώδες φως τής Σελήνης.
('Επειτα συνέχισται)